

FÉNYUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Lelkianyánk ravatalánál.

A földi porsátrat levetve
Ott áll most már az Ur előtt,
S Akit szolgált híven, szeretve,
Most színről-szinre látja Őt.
Miért siratnánk? Tiszta lelke
Elérte boldog otthonát,
S megadta már az Ur kegyelme
Neki az égi koronát.

S mi mégis sírunk! Azt siratjuk,
Hogy tőlünk messze költözött,
S nem jár, mint gondos édesanyjuk,
Sok lelki gyermeke között.
Mély gyász borult a nagy családra,
A fájo szív szorongva fél:
Óh, mennyi munka maradt hátra,
S ki végzi el, ha ő nem él?!

De nem kesergés, gyáva kétség,
Mit ő örökbe ránk hagyott,
Törhetlen hit, élő reménység,
S mi még ezeknél is nagyobb:
Az Urért égő lángszerelme,
Az engedelmes, tiszta szív,
A szent ügyért munkáló elme,
Mind, példáját követni hív.

És mintha köztünk volna, élve,
Emléke fölfelé mutat:
„Szeretve, bízva és remélve
Kövessétek a hű Urat!
Óvé az ügy, s az el nem veszhet,
Mint el nem vész a föld s az ég,
Mert mindenkiben Ő a kezdet,
És mindenkiben Ő a vég!”

Vargha Gyuláné.

A válásnak fájdalomával, de a boldog találkozás dicső reménységével tudatjuk, hogy egyesületünk alapítója és elnöke, anyaházunk feje, diakonissza-családunk édesanyja

PAUER IRMA

diakonissza-főnöksasszony

a „Fébé” Evangélikus Diakonissza Nőegylet
elnöke

f. évi szeptember 19-én délben 12 órakor Budapesten, hűségesen végzett nehéz szolgálatából Urához pihenni tért. Drága elköltözöttünk földi maradványait szeptember 21-én d. u. 4 órakor Budapesten az ág. h. evang. egyház szertartása mellett a Kerepesi temetőben helyeztük nyugalomra.

Szóval ki nem fejezhetjük, hogy ki volt ő minékünk. Élete egészen az Úrnak átadott és övéinek szentelt élet volt. Az Úr útjának megértésében, az Iránta való feltétlen engedelmisségben, a gyengéket hordozó szeretetben mindnyájunk előtt ragyogó példakép gyanánt világolt. A munka terhének viselésében, valamint a törékeny szervezettel és nagy betegséggel járó súlyos szenvedések közepette csendes türelemmel, gyermeki szívvel fogadott mindent. Pihent az Úrban, mint olyan, aki ismeri és éli a győzedelmes életet. Megragadó bizonyásgáttel volt nekünk ez arról, mit jelent: venni erőket az Úrtól és élni az Igével: „Elég néked az én kegyelmem; az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” II. Kor. 12: 9.

Emberi elgondolás és szeretteinek érzése még sokáig nélkülözhetetlennek tartotta volna őt. De az Úr gondolatai ebben mások voltak s így legragaszkodóbb szeretetünk mellett is most már csak áldani és magasztalni tudjuk Azt, Aki őt s benne oly sokat adott nekünk. Tudjuk, hogy szeretett Elnökünk és felejthetetlen Anyánk elvesztése feletti gyászban akkor járunk el az ő vágya szerint s akkor őrizzük meg leghívebben emlékezetét, ha — mint utolsó szavaiban is intett — az Úrhoz és ügyéhez hűek maradunk.

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltételelt nékem az igazság koronája, melyet megádt nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.” II. Tim. 4: 6—8.

Budapest—Klotildiget, 1929. szeptember 19.

A „Fébé” Evangélikus Diakonissza Nőegylet
és a „Fébé” Evangélikus Diakonissza Anyaház nevében
A DIAKONISSZA-CSALÁD.

A visszafogadott gyermek.*

Lukács 15. 20—24.

Vannak dolgok, amik nem a lényegükről vannak elnevezve. A Lukács evang. 15. fejezetének második felében található példázatot mindenki „A tékozló fiú” cím alatt ismeri. Pedig ez a példázat nem arra akar tanítani, hogy lesz valaki tékozló fiúvá, hanem arra, hogyan lehet még visszafogadott gyermek.

Gyermek! Nem több-e ez, mint fiú? A fiú elképzelhető önmagában, atya nélkül, egy teljesen önállóan folytatott életben. A gyermek sohasem lehet kiszakított egyed. Nevének minden betűje, lényének természete, létének alapja állandóan utal arra, hogy ő valakitől való, neki valakije van s ő valakié.

A visszafogadás az Atya művelete. A tékozló fiú csak a béresek közt mer helyet kérni magának. A vizet visszaönthetem a kútba, ahonét merítettem, az elveszett juhot gazdájának visszavihetem, de ha valakihez hűtelenné lettem, én vissza nem fogadtathatom magamat senkivel. Az az Atya, akit Jézus nekünk bemutat, mégis kész bárkit visszafogadni. Csak ezen az alapon lehet közülünk bárki visszafogadott gyermekké. A visszafogadásnak még így is megvan a maga határozott törvénye s útja. Senki sem lesz egy kézlegyintésre, egy érzelmes jelenet nyomán visszafogadott gyermekké. Ezt csak képzelik s szeretnék így sokan.

Két hatalmas cselekménysorozat készíti elő a visszafogadást.

Az első sorozat azzal kezdődik, amivel a kiszemelt Ige. „Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya és megesék rajta a szíve és odafutván, a nyakába esék és csó-

kolgatá őt.” Vannak, akik nem akarják megérezni, hogy rajtuk van annak szeme, Aki az ő életüket előszóltotta. Ezek soha nem lesznek visszafogadott gyermekké. Vannak, akik hiszik, hogy egy hajszál nem esik le a mennyei Atya tudta nélkül, de sohasem gondolnak arra, hogy az ő világius életük az Atyának hogy fáj! Képtelenség számukra, hogy az Atya már sürgetőleg vár az ő megtérésükre s a nehézségeket és keserveket úgy rendezi el az ő életük szövevényében, hogy ne legyen abból más kivezető út, csak a szoros kapu.

Kettőnkön fordul meg a dolog. Az Atya megteszi a magát. Rendelkezésemre bocsátja az alkalmakat, mikből megtudom, hogy ő reám vár s biztatón csókolgat addig is, míg a keresztiültörés megtörtént s én célhoz érek. Nekem csak olvasnom kell az életemből, a példákából, jelekből. Az Atya megteszi a maga részét. Ennek kezeze mindaz, amit itt is az Úr Jézus Órola mond. Ennek bizonyossága a Lélek, Aki életünket, az Igét, s a szoros kapuhoz vivő utat a reflektor éles fényével bevilágítja. Ám nekünk is meg kell tennünk a magunkét! S ami ránk vár e pillanatban, az nem több, mint hinni. Hinni, hogy mindez nekem szól. Nekem, aki most itt ülök s hallom mindezeket. Életem üdve, vagy kárhozata fordul meg azon, hogy elhiszem-e: mindez nekem szól. Én vagyok az az elveszett. Rajtam esik meg az Atya szíve. Én csak megyek s ő már fut elélem. Hozza a megmentést számomra s csókjaival bátorít a további hitre az, Akinél minden lehetséges.

A tékozló fiú példázatát egyesek szeretik az evangélium egyetlen központjaként tüntetni fel. Örülnek, hogy nincsen benne szó semmi közbenjáróról, még megkeresésről sem, mint az elveszett juh s a drakma

* A „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet 1929. jún. 28—30-i evangélizáló konferenciáján elhangzott előadás nyomán.

példázatában. A tékozló fiúnak nincs semmi dolga a Golgothával!

Ezek azonban nagyon tévednek. Nem veszik észre a példázatban levő másik hatalmas cselekménysorozatot. „Hozzátok ki a legszebb ruhát és adjátok fel reá és húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábaira.” Honnét való ez a „legszebb ruha”? Sehol nem olvassuk, hogy a terem-téskor az Isten akár a mennybe, akár a földre teremtett volna egy nagy ruhatárat, vagy egy szép szövő-székét, amelyen belépő-ruha készül-jön azok számára, akik életüket el-játszották, ruhájukat megfertőzték s most nincs, miben megjelenniök. Sem a ruha, sem a gyűrű, sem a sarú nincsen magától! Emberi jó-cselekedet, bűnbánat és gyász nem szerez ilyet. A legszebb ruha csak annak a kezéből jöhet, aki legszebb volt az emberek fiai között azért, mert halálba adta magát az elveszett bűnösökért, hogy a tékozló fiúk visszafogadott gyermekké válhassanak. Nincs itt elmondva, hogy ki, hol, mikor készítette s mi által e dolgokat, mintahogy nincs elmondva az sem, hogy a tékozló fiú hogyan, mikor, mivel dorbézolta el vagyonát. Amikor a vonat padján ülsz, vagy a negyedik emelet lépcsőjét járod, napirendre térhetsz afelett, hogy ki, mikor, mivel, mennyi áron készítette azt, amit te használsz. De hogy a visszafogadott gyermek felvette ma-gára a legszebb ruhát, efelett nem lehet napirendre térni. A vigalom csak akkor kezdődhetik meg, ha a visszafogadott gyermek felvette ma-gára a legszebb ruhát. Ma már tudjuk, honnét való ez a ruha. Szövőszékévé nem lehetett semmi más, mint a golgothai kereszt. Senki fel nem veheti, aki fizig összetörve, saját erői csődjével nem menekül abba a tudatba: Jézus értem szen-vedett, büntörő vérevel váltságot szerzett. A tékozló fiú útja mégis a

Golgothán visz át s a visszafogadott gyermek visszafogadásában ép az a döntő pillanat, mikor szívében így kezd énekelni: Enyém is a kereszt. És aztán!

Mi lesz a gyermekből? Szokták kérdezni. A visszafogadott gyermek mindig az marad. Érhetik férfiúvá, alakulhat nyillá, fejlődhet oszloppá, lehet hőssé, kenettethetik a királyi papság tagjává, de valahol mélyen folyton az marad. Az az egy csupán. De teljesen visszafogadott gyermek! Az vagy-e már?

G. A.

A szántás értelme.

Pár nap előtt meglátogattam egy vidéki ismerősömet. Szeptemberi alkonyat aranyozta be a hegyes, völgyes kedves tájat. Bár nyári meleg volt, a fekete gyümölcszel megrakott kúszó szederinda — a pirosló csipke-bogyó bejelentette az ős érkezését.

Amint a hegyi úton mély gondolatokba merülve ereszkedtem le a völgybe, egy kis pásztorfiú ért utól utamban. Illedelmesen köszönt — beszédbe elegyedtünk. Készségesen tudott felvilágosítást adni minden régi kedves ismerősömről. „Hogy van Fekete bácsi?” kérdeztem. „Oh annak nagy kára van. Cséplés köz-ben meggyulladt a kazal, odaégett csaknem az egésztermése.” „Hát Mol-nár gazda — mit csinál?” — „Ő jól volna, de a feleségét a múlt héten temette el. Kiss Gáboréknak meg-vakult a középső gyermekük. Ábra-hám urat pedig elhagyta a fiatal felesége.”

És ez így ment egyre — a kis pásztor szája be sem állott a szomorúbbnál-szomorúbb híradástól.

De Uram! hiszen én ezt a vidéket naponta imáiban hordozom — zokogott fel a szívem egy pillanatra. Jobb oldalt az úttól, egy öreg földműves szántogatott. A fényes

ekevas mély sebet vágott a gaztól-
dudvától borított földbe. De az egyik
mesgyén már ott állott a vetéshez
szükséges mag, — mely a szántás
után kerül majd a földbe.

Egyszerre felujjongott a szívem.
Igen! Szántás után jöhet a mag-
vetés — és pedig mennél mélyebbre
jár a földnek fájdalmat okozó eke-
vas, annál jobb termést vár a föld-
művelő gazda.

Igen Atyám! ez a sok csapás —
sujtolás, melyet drága kezéd végez
azok között az ismerőseim között,
kiket imáimban hordozok — nem
büntetés — hanem felelet — ima-
meghallgattatás. Te már végzed a
legszentebb szántás drága munká-
ját az érintett lelkekben, hogy azután
a megporhanyított, megtisztított ta-
lajba elvethesd a magot.

Mert a vetést mindig a szántás
előzi meg. Csak aztán következik a
kikelés, a növekedés és a drága ara-
tás munkája.

Magyar népem, ne ijedj meg,
amikor az Úr szántó ekevasa fűrő-
dik lelkedbe. Értsd meg és áldjad
érte a legszentebb kezet — mert ha
engedsz neki, Ő dicsőséges gazdag
aratással fejezi be a megkezdett
szántást.

Sz. M. d. t.

KÜLMISSZIÓ

A misszió és a mindennapi kenyér.

A mi mindennapi kenyerünket
„Add meg nekünk ma!” Ez az
imádság a szó legdicsőbb értelmé-
ben vett missziói imádság. A misszió
egyenest ezen imádságból él.
Adományait nem hajthatja be úgy,
mint az állam az adót. Senkit
sem kötelezhet el az adakozásra,
mert senki nem tartozik adósság
formájában neki. Hiányát és szük-
ségeit feltárhhatja az emberek

szemei s fülei előtt, de hatalma
többre nem terjedhet ki. Mivel
csak Isten nyithatja meg a szíve-
ket s indíthatja adakozásra, azért
naponként erre az imádságra van
utalva: „A mi mindennapi kenyérün-
ket add meg nekünk ma.” A misz-
ziói adományok nem közönséges
adományok. Mily gyakran neheze-
dik valakinek a szívére a misszió-
nak egy-egy szükséglete azért,
mert valahol egy missziói ház
kamrácskájában egy kérés szállt
fel a mindennapi kenyérért! S
viszont hány adakozó kíséri imá-
val is adományát egész a missziói
pénztárig, sőt azon túl is. Az igazi
missziói szívek mindig imádsággal
vannak átitatva: imádságbamerítve,
imádságban fűrésztve. És épen
ebben van az ő különösen áldásos
voltage. Csengő érczel nincs segítve
a misszió. Az adomány áldása
az imákban van, melyekkel azt
kísérjük, csak így lesznek áldás-
folyók medrévé. Így értve meg a
dolgot, ez az ima: „A mindennapi
kenyerünket add meg nekünk ma!”
erős kötelékké lesz, mely az adót
és elfogadót egybefűzi. Az adás
boldogsága s az elfogadás boldog-
sága egybeolvad mindkét oldalon
a hála és örömujjongásban.

A mindennapi kenyérért való
imádkozásban van valami abból,
hogy mi csak jövevények vagyunk
e földön. A mai kenyeret, a hol-
napit! Nem többet! Így imádkoz-
nak azok, akiknek nincsen itten
maradandó városuk. Isten zárán-
dokainak imádsága ez, akik csak
átutazóban vannak e világon. Ép
ezért ez az imádság megóv a
mammon-imádstól, a divat után
való futkosástól. Keresztyének,
akik a mindennapi kenyérért imád-
koznak, nem lehetnek divat-bábok,
nem élhetnek a gyomruknak s nem
a pohárnak.

Heinrichs után.

Nekünk veszteség, neki nyereség!

A külmiszióknak egy itthon dolgozó munkása húnyta le a szemét, ez év márciusában, Wohl Sarolta személyében. Azok közé tartozott, akiknek az Úr megengedte, hogy a hazahívó szó az Ő szőlőjében való dolgozás közben érje. Misszionáriusok gyermekeit nevelte s amellet résztvett az altenai ifjúsági munkában. Sokak számára volt eszköz az Úr kezében. Egy-egy szavával, bizonygatótételével sokakat segített az Úr Jézussal való élő összeköttetéshez s nagy sereget vezethetett meszszebbre is a békesség útján. Értett ahhoz, hogy lehet a misszió iránti érdeklődést és szeretetet felébreszteni s ápolni. A rajnai misszióknak egy kis női-imaköre alakult ki körülötte. Nagyon jól értett szóban és írásban ahhoz is, hogy azt, amit Istenével átélt, másokkal is tudja közölni, s így áldást terjeszteni. Utolsó szolgálatát egy anyák számára tartott összejövetelén végezte. Záró előadásainak tárgya ez volt: „Menjünk egyenest Jeruzsálembe!“ Sokak számára tette ezt épen nem sokkal utóbb bekövetkezett halála feledhetetlenné. Március 10-én volt utoljára templomban. Útközben barátnőjének elmondta versről-versre az „Óh fő, vérző sebekkel“ című éneket. Útközben egyébként is ez volt a szokása: énekeket mondogatni. Aznap este ágyának esett. Mellhártyagyulladásához tüdőgyulladás járult. Mikor megtudta élete válságos állapotát, erős küzdelmei támadtak. De csak rövid időre. Azután teljesen megnyugodott az Úr akaratában: „Amen, amen, — hisz az én üdvösségem s örömöm nagy!“ Ezt mondogatta újból és újból s ezzel lépett át a mulandó világból az örökkévalóságba. Utána

nagy ür maradt s mégis — a temetési beszéd arról szólt: „Aki győz, örökségül nyer mindent!“ Az a gazdagság, melybe az Igék kapcsán beletekintettünk, úgy mint az ő általa immár teljesen birtokba vett gazdagságba — ha nem is feledtette, de más megvilágításba helyezte az űrt és hiányt, amelyet elmentek nekünk jelent.

Des Meisters Ruf után.

GONDOLATOK

Jézus királyokká tett bennünket: nekünk uralkodnunk kell, de uralkodni térdén állva. Térdelve végezzük királyi feladatunkat. Nagy hatalmunk van a földön. Isten gyermekének, ha helyesen áll Istenével szemben, nagyobb hatalma van, mint bármely miniszternek.

Steinberger Gy.

Olvasóink figyelmét szeretettel felhívjuk a „Fébé“ Ev. Diakonissza Anyaház kiadásában az 1930. évre megjelent bibliai szakitősnaptár-ra. A naptár ára 1'80 P. Terjesztők 5 példányon felül kedvezményt kapnak. Mikor kedves olvasóinknak az új szakitősnaptárt ajánljuk, tesszük ezt abban a tudatban, hogy a naptárt ugyanaz a szellem lebegi át, amely a mi kis folyóiratunkat. Mi sem természetesebb, mint, hogy ugyanazok, akik a Fénysugárt megkedvelték, kedveljék a „Fébé“ sok áldozattal kiadott szakitősnaptárát is. Megrendelhető a „Fébé“ Ev. Diakonissza Anyaház Iratterjesztésében: Budapest, VIII., József-u. 4. vagy VII., Damjanich-u. 28/b. és I., Hidegkúti-út 123/a sz. címen.

Tudakozzátok az Irásokat!

Okt. 1. V. Móz. 4: 1—14. I. Pét. 3: 1—9. Mennyivel boldogabb volna a világ, ha az asszonyok olyanok volnának, mint amilyeneknek a Szentírás szavai szerint az Úr óhajlja őket látni. Mennyivel több asszony nyerhetné meg az ő urát az Úrnak, ha a szívnek elrejtett csendes emberét tudná vele megismeretni, nem pedig a külsőleg kicicomázott, a mai feslett divat szerint öltözködés irkivóan mutatja, hogy mi lakik a szívben: nem csendes, hívő lélek, hanem hiú, kacér, erkölcstelen, parázna. Oh bár legalább Isten gyermekei óvakodnának a mostani divat rút ledészségétől!

Okt. 2. V. Móz. 4: 20—29. I. Pét. 3: 10—22. Különbéle szenvedések vannak s nem minden szenvedés visz bennünket közelebb a mennyországhoz, mint némelyek hiszik. Sok szenvedés saját bűneink következménye s ez csak akkor válhatik javunkra ha nem zúgolódnva hordozzuk, mint valami igazságtalanságot, amely rajtunk esik, hanem megalázkodva, bűnbánó és megtérő lélekkel. Szentén alázatosan kell hordoznunk azokat a szenvedéseket, melyeket az Úr hitünk megpróbálása végett mér reánk, mert ha hitünk nem erősödik, hanem megtántorodik általuk, akkor ezek sem érik el céljukat. De vigyázzunk, hogy azok a szenvedések, amelyeket valóban az Urért hordozunk, se tegyenek bennünket kevélyekké, hanem annál alázatosabbakká.

Okt. 3. V. Móz. 4: 30—40. I. Pét. 4: 1: 11. „Aki testileg szenved” ez a kifejezés itt nem azt teszi, hogy bármely testi szenvedésnek, betegségnek az a következménye, hogy az ember megszűnik a bűntől, hanem ezzel azt akarja mondani a Szentírás, hogy aki megtagadja a testet, vagyis az ő-embert, aki lelkileg megfeszíti és halálba adja azt, az nem fog többé a bűnnek szo gálni, hanem az Isten akarata szerint fogja élni földi életét. Ilyen életet éltek az első keresztyének és botránkozatták vele a pogányokat, akik továbbra is a magok bűnös életéhez hasonló életre akarták őket csábítani. Ma sincs más út a szent életre, mint az ő-ember életének halálba adása.

Okt. 4. V. Móz. 5: 1—21. I. Pét. 4: 12—19 Krisztlusért szenvedni boldogság, mert megnyitja az emberi lélek előtt az Úr dicsőségének titkát. Ne idegen dolognak érezze hát a keresztyén az Urért való szenvedést, hanem az ő neveltetése és elkészítetése egyik fontos feltételének. Ha így fogja fel, akkor nemcsak bepillantást nyer az Úr dicsőségébe, hanem saját magán is érezni fogja a dicsőségnek és az

Isten Lelkének megpihenését, de nem úgy, hogy az őt dicsőítene, hanem hogy arra teszi képessé, hogy Istent a szenvedések között is dicsőítene ludja.

Okt. 5. V. Móz. 5: 22—33. Zsolt. 32: 1—7. A bűn, addig míg be nem valljuk, hanem rejtegetjük, súlyos teher a lelkünkön. De a megbánt és megvallott bűn után lehull a teher és boldog felszabadulás következik. Már a zoltáriró is ismerte a bűn terhét s a bűntől való felszabadulás boldogságát is. Mennyivel jobban kell éreznünk nekünk a bűn rettenetes vádját, ha a Golgotára nézünk, ahol a mi bűneinkért szenvedett és halt meg Istennek ártatlan Báránya, de mennél teljesebb örömmel érezheljük a szabadulás boldogságát is, ha ezt a szenvedést felismerjük bűntől megváltó és a bűnt eltörölő szenvedésnek. Ha ezt föl nem ismered és el nem fogadod, akkor a bűn vádja és terhe marad rajtad, s mi ennek a következménye?

Okt. 6. Máté 9: 1—8. Ef. 4: 22—32. Ján. 9: 24—41. Jak. 5: 13—20. Az imádság meghallgatásának tilka a hit. Hit nélkül, vagy kételkedéssel elmondott imádságokra nem jön felelet. De a hitből fakadó imádság meghallgatásra talál. Azonban nem mindenki a hit. A hit is Isten ajándéka s csak alázatos és engedelmes szíveknek adatik, s csak azoknál növekedik és erősödik. Aki a hitet valami rajongó képzelődésnek gondolja, amely nem áll összefüggésben a mindennapi életben való engedelmességgel, az nagyon téved, s ha imádságai meghallgatását várja nagyon csalódni fog.

Okt. 7. Zsolt. 130. I. Pét. 5. A hívők gyülekezetében mindenkinek megvan a maga feladata, az idősebbeknek éppen úgy, mint az ifjaknak. Ezek a feladatok különbözök, de a lelkületnek egyformának kell lenni, és pedig az alázatosság lelke kell hogy betöltsön mindenkit. Ahol az emberek egymáson uralkodni, egymás fölé helyezkedni, a maguk szívére dicsőséget szerezni törekednek, ott nem lehet sem takarékoság, sem rend, sem előmenetel. Ott a lelkek is, az úgy is, kárt szenvednek. Ott az ordító oroszlánnak tág tere van a munkára. Legyenek hát a keresztyén gyülekezet tagjai, főként pedig előjárói józanok, hogy vigyázhasanak úgy a maguk lelkére, mint a reájuk bizottakéra.

Okt. 8. V. Móz. 6: 1—15. II. Pét. 1: 1—11. „Mindennel megajándékozott minket Isten”, amire csak szükségünk van, hogy szent és kegyes életet éljünk. Elfogadtuk-e ezeket az ajándékokat és élünk-e velök? Vegyük őket sorba, amint itt a

Szentírásban föl vannak tüntelve és vizsgáljuk meg az életünket, mennyire vannak benne: a hit, a jócselekedetek, a mértékletesség, a türelem, a szeretet. Ha ezek hiányzanak, akkor nem állhatunk meg az Úr előtt, akkor csak ítéletre vagyunk érdemesek. Élünk úgy, hogy elmondhassuk Pál apostollal, hogy Isten kegyelme nem volt hozzánk hiábavaló.

Okt. 9. V. Móz. 6: 16—25. II. Pét. 1: 12—21. Fölsímersz-e már a bibliában azt, hogy az nem embertől származik? A próféták és az apostolok csak eszközök voltak, akiknek beszédei és írása által Isten maga tudatta az Ő gondolatait, parancsolatait, ígéreteit az emberekkel. Hogy is érthetnénk meg Isten gondolatait, ha Ő fel nem használt volna embereket, hogy azokon keresztül őket velünk tudassa. Nem Istennek volt szüksége emberekre, hanem nekünk van szükségünk rájuk, mint közvetítőkre köztünk és Isten között, hogy véges emberi értelmünkkel megérthessünk Isten véghetetlen bölcsességéből annyit, amennyire szükségünk van s amennyit emberi szavakkal ki lehet fejezni. Hajoljunk meg hát az Ige előtt, mint Istennek kinyilatkoztatása előtt.

Okt. 10. V. Móz. 7: 1—13. II. Pét. 2: 1—9. Ki mint vet, úgy arat. Aki a testnek, a bűnnek, a világnak vet, az büntetést, kárhozatot arat. Aki a léleknek, az igazságnak, az Úrnak vet, az jutalmat és üdvösséget arat. Isten igazságos, ha mi sokszor nem látjuk is ezt egészen tisztán. Végeredményben ez fog kitűnni, s ámuló szemeink odaát az örökkévalóságban még sokkal nagyobbak, igazabbnak, szentebbnak fogják látni az Urat, mint amilyenek itt a gyarló földi testben fölfogni tudjuk. Ne értelmünkkel és emberi bölcsességünkkel igyekezzünk hát mindent megmagyarázni, hanem karoljuk át hittel és bizalommal hűséges, igaz Urunkat.

Okt. 11. V. Móz. 8: 1—10. II. Pét. 3: 1—9. Emberi gondolatok színvonalára akarják levonni Isten gondolatait azok is, akik napra és órára ki akarják számítani az Úr eljövételének idejét, de azok is, akik gúnyolódva emlegetik, hogy az sohasem fog megtörténni, mert hiszen eddig sem történt meg. Isten alázatos, hívő gyermekei tudják, hogy Isten ígéretei mind igazak és ámenek, s a magok idejében be fognak teljesedni, de az idő meghatározását Ő rá hagyják, mert Isten időszámításai mások, mint az emberekéi.

Okt. 12. V. Móz. 8: 11—20. Péld. 2: 1—8. A világban sok mindent neveznek az emberek jónak, de az mind csak képzelt jó, amelynek az értéktelensége előbb-utóbb kitűnik. Valóságos jót csak az Úr

ád, olyat, melynek értéke, állandósága örökké tart. De csak az igazaknak adja. Nem azoknak, akik természetlőtől fogva igazak, mert ilyen egy sincs, sem nem azoknak, akik magokat igazaknak tartják, mert ezeknek igazsága éppen olyan képzelt dolog, mint a földi jó, hanem azoknak, akiket Ő szent igazított meg, akiknek bűneit az Ő szent Fiának vére elmoshatta, mert hittel elfogadták Őt Megváltójuknak és Idvezítőjüknek.

Okt. 13. Máté 22: 1—14. Ef. 5: 15—21. Ján. 15: 1—8. Róm. 14: 1—9. Milyen balgaság keresztyéneknek másodrendű, mellékes kérdéseken civakodni, megkülönböztetni és sértődni. A fődolog a fundamentum, az Úr Jézus Krisztus, akik ezen az alapon állnak azok törekedjenek megtartani az egységet a békkéségnek kötelei által. S ez csak úgy történhetik, ha egymást szeretettel hordozzuk, esetleges különböző felfogások mellett is mellékes dolgokban. Vegyünk minél többet Isten Szent Lelkéből, a szeretetnek lelkéből, az Úr halálának és feltámadásának erőiből, s akkor ki fog alakulni s meg is fog maradni az egység, amely a mi Urunk Jézus Krisztusnak olyan hű imádsága volt, mielőtt a földről eltávozott s hő óhaja ma is a mennyei dicsőségben.

Okt. 14. Zsolt. 132. II. Pét. 3: 10—18. „Milyeneknek kell nekünk lennünk, akik az Urat várjuk!” Óh, milyen jelentőségteljes fölkiáltás ez, amelynek szíven kellene érinteni Istennek minden gyermekét! Mennyi lanyhaság, mennyi engedetlenség, mennyi hűtelenség van még azoknak az életében is! Nem csoda, ha az Úr még elhalasztja jövetelét. Hiszen Ő itt elkészített sereget akar találni, mely égő lámpával és telt olajos korsóval várja Őt. Hogy égne a mi hitünknek lámpásai? Mennyire van telve a lelkünk a Szentlélek drága olajával? Gondolkozzunk ezen, de őszintén és alázatosan, és engedelmességre készen.

Okt. 15. V. Móz. 9: 1—19. I. Ján. 1. Az apostolok nem a saját képzelődéseiket beszélték el, hanem mind olyan dolgokat, amelyekkel szemeikkel láttak, füleikkel hallottak, kezükkel megfoghattak. Ők szem-től-szembe látták Jézust, hallották beszédeit, megtapinthatták sebeit, s Órála, egész életéről, haláláról és feltámadásáról, mint általok kétség nélkül megtapasztalt valóságról tehetek bizonyosságot. Ha az apostolok bizonyágtételének nem hiszünk, akkor nem hiszünk magának az Úrnak, aki magát órajtok keresztül jelenti ki. Lépünk tehát közösségbe az apostollokkal s általok a feltámadott és élő Urral.

Vargha Gyuláné.